

Такою зимою безкровно неначе потребою...

Іван Андрусяк

такою зимою безкровно неначе потребою
бажаєш розбити або навпаки замести
вкорочене небо ніким випадковим не гребує
коли замість тебе так лячно сухі храбусти

коли відступаючи правою з поля до озера
надіюсь повірити комусь такому як сам
ламкого дощу як покірну дещицю молозива
скрипучого сміху розплавити знічений сад

це там де чатують дерева і води розхристані
де знічені бильця бадьоро вилизує сум
згортаючи кару як зношену ласку насвистує
як зиму цю сам на чотири вітри рознесу

мандруючи вільно як з неба до неба торкнутися
яскраво плестиму свою рятівну борозну
а крику сьогодні замало і небо не крутиться
і сонце покірно звертає себе на весну